

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoP/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618204443
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618204443.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Márie Podhorovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XX, A., v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny A., dieťa rodičov: matka - E. W., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XX, A., zastúpená advokátkou JUDr. Gabrielou Klátikovou, PhD., so sídlom P. Rádayho 5166/8, Lučenec, otec - D. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XX, T., toho času bytom Z. XX/XX/X, XXXX R., S. S., zastúpený advokátom JUDr. Ondrejom Szilágyim, so sídlom Haličská cesta 3200, Lučenec, o návrhu otca na zníženie výživného na maloleté dieťa, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 6P/69/2018 - 195 zo dňa 27. 03. 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 6P/69/2018 - 195 zo dňa 27. 03. 2019 **p o t v r d z u j e .**
- II. Žiaden z účastníkov konania **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) návrh otca na zníženie výživného zamietol (výrok I). Druhým výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na ich náhradu. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že dňa 03. 10. 2018 bol tamojšiemu súdu predložený návrh otca na zníženie výživného. Tento návrh odôvodnil tým, že dňa 17. 01. 2017 súd rozhodol o zverení maloletého A. do výchovy a starostlivosti matky a jemu bola uložená povinnosť platiť na maloletého výživné vo výške 180,- Eur mesačne. Na súde pri určovaní výšky na vyživovacej povinnosti vtedy vychádzal zo svojho vtedajšieho príjmu, ktorý u vtedajšieho zamestnávateľa predstavoval 1.050,- Eur mesačne. V dôsledku zatvorenia prevádzky bol v októbri 2017 prepustený. Vo februári 2018 utrpel ťažký úraz, pri ktorom si opäť zlomil H. F., ktorá musela byť následne operovaná a vyše 3 mesiace bol práceneschopný. V súčasnosti je otec nezamestnaný a jeho príjmom sú dávky v hmotnej núdzi, ktoré poberá vo výške 600,- Eur mesačne, z čoho jeho mesačné výdavky na bývanie sú 600,- Eur mesačne. Z dôvodu, že od poslednej úpravy výživného došlo k zásadnej zmene pomerov na jeho strane, žiadal o zníženie výživného na 60,- Eur mesačne.

2. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal dokazovanie a po ustálení skutkového stavu dospel k záveru, že od poslednej úpravy výživného v roku 2017 nedošlo k zásadnej zmene pomerov na strane maloletého, keď tento je naďalej v celodennej starostlivosti matky. Rovnako nedošlo ani k zmene pomerov na strane otca, keď pri predchádzajúcom rozhodovaní bol otec po úraze a bol PN. V čase rozhodovania pracoval v S.ako M., pričom mal uzatvorenú pracovnú zmluvu na dobu neurčitú. Od júla 2016 poberal len nemocenské vo výške 560,- Eur mesačne. Otec mal príjem iba vo výške minimálnej mzdy, čo bolo 1.100,- Eur, býval u svojej sestry, kde platil nájomné vo výške 200,- Eur

mesačne a mal výdavky na liečbu vo výške 600,- Eur až 800,- Eur mesačne. Podľa jeho vyjadrenia bol schopný v tom čase platiť výživné 180,- Eur mesačne. V súčasnosti v čase aktuálneho rozhodovania o výživnom je otec taktiež po úraze, ktorý sa mu stal dňa 20. 02. 2018. Z výsledkov vyšetrení je zrejmé, že otec sa môže riadne hýbať, môže riadne zaťažovať nohu, v súčasnosti má naplánovanú operáciu, týkajúcu sa odstránenia kovovej platničky, ktorú má v nohe. Podľa predložených listinných dôkazov, ako aj z vyjadrenia otca je zrejmé, že otec poberá podporu v nezamestnanosti vo výške 22,69 Eur za kalendárny deň. Mesačne tak otec dosahuje podporu v nezamestnanosti za 30 dní vo výške 680,70 Eur. Otec dosahuje aj napriek tomu, že v súčasnosti nepracuje, rovnakú výšku príjmu ako mal v čase predchádzajúceho rozhodovania. Otec hodnoverným spôsobom nepreukázal súdu, ani netvrdil, aký mal dôvod na to, aby si odo dňa ukončenia pracovného pomeru, t. j. od 04. 10. 2017 nenašiel iné vhodné zamestnanie, keď úraz sa mu stal až vo februári 2018. Mal dostatok času na to, aby si na trhu práce v S. našiel zamestnanie, pričom mal myslieť na to, že má vyživovaciu povinnosť voči svojmu maloletému dieťaťu. Súd prvej inštancie neuveril tvrdeniam otca, že mu pomáhajú jeho rodičia ako aj priateľka, nakoľko pokiaľ by otec nemal dostatok finančných prostriedkov vrátil by sa späť na Slovensko k svojim rodičom, kde má aj trvalé bydlisko a nie naopak, odišiel z bytu svojej sestry, kde platil nájomné len vo výške 200,- Eur a našiel si spolu s priateľkou nový byt, kde platí nájomné vo výške 250,- Eur. Pokiaľ otec tvrdí, že sa nemôže zamestnať na území S., pretože zamestnávateľa si vyžadujú zdravotnú dokumentáciu, tu súd uviedol, že otec sa mohol zamestnať aj na území Slovenskej republiky, kde zamestnávateľa netrvať na zdravotnej dokumentácii, mohol vykonávať ľahšie práce, pri ktorých by mohol dosahovať aspoň aký-taký príjem. Rovnako neboli preukázané ani také závažné zdravotné problémy na strane otca, ako sám tvrdil. Pokiaľ sa týka ostatných výdavkov otca, tieto súdu žiadnym spôsobom nepreukázal, s výnimkou nájomného. Z dokazovania tak vyplynulo, že pomery otca sú v súčasnosti rovnaké ako v čase predchádzajúceho rozhodovania o výške výživného, keďže otec bol v tom čase takisto po úraze a dosahoval rovnako iba príjem okolo 600,- Eur. Súd prvej inštancie zvýraznil, že prvoradou povinnosťou otca je zabezpečiť výživné pre svoje maloleté dieťa. Zároveň súd konštatoval, že k zmene pomerov došlo na strane matky, ktorá prestala poberať rodičovský príspevok, v súčasnosti je nezamestnaná a má príjem iba vo výške 50,- Eur mesačne za funkciu C., ktorú vykonáva pre miestnu spoločnosť. Z uvedených dôvodov súd návrh otca na zníženie výživného zamietol.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec maloletého dieťaťa, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, písm. e/ CSP a písm. h/ CSP. Rozhodnutie okresného súdu považuje za nesprávne, s výrokovou časťou ani s jeho odôvodnením sa nestotožňuje. Uviedol, že v bode 48 predmetného rozsudku súd konštatoval, že v čase posledného rozhodovania otec pracoval ako M., pričom mal uzatvorenú pracovnú zmluvu na dobu neurčitú. Podľa vyjadrenia otca bol tento schopný platiť v tom čase výživné 180,- Eur mesačne. Súd tak zastáva názor, že otec dosahuje rovnakú výšku príjmu, akú mal v čase predchádzajúceho rozhodovania aj napriek tomu, že v súčasnosti nepracuje. S týmto tvrdením a záverom súdu sa otec maloletého dieťaťa nestotožnil, nakoľko v tom čase bol zamestnaný a mal uzatvorený pracovný pomer na dobu neurčitú a v rámci uzatvoreného pracovného pomeru bol práceneschopný. Po ukončení práceneschopnosti mal istotu zamestnania a tiež mzdy. Popri mzde si otec maloletého vedel zarobiť na prepitnom. Na základe uvedených skutočností súhlasil vtedy s výškou výživného v sume 180,- Eur. Nakoľko došlo k uzatvoreniu rodičovskej dohody súd nepreskúmaval majetkové pomery v takej miere ako v tomto konaní. V čase terajšieho rozhodovania však otec poberá dávku v nezamestnanosti, nemá istotu zamestnania a čaká na operačný zákrok, z ktorého sa bude istý čas zotavovať. Momentálne teda nedosahuje rovnakú výšku príjmu, ako mal v čase predchádzajúceho rozhodovania, a preto nepovažuje výšku výživného v sume 180,- Eur za adekvátnu vzhľadom na jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Na ďalší záver súdu otec v odvolaní uviedol, že pracoval v S. do 04. 10. 2017, a preto nemá dôvod si hľadať zamestnanie na Slovensku, nakoľko v S. mu je poskytovaná zdravotná starostlivosť, dávky v nezamestnanosti a zároveň tu má rodinu, s ktorou žije. Od sestry sa odsťahoval z dôvodu, že tejto sa narodilo dieťa a byt, v ktorom spolu žili, už nebol pre všetkých postačujúci. V S. však nežije nadštandardným spôsobom života, má v nájme len 1-izbový byt, za ktorý uhrádza nájomné v sume 500,- Eur. Pokiaľ by otec maloletého vykonával ľahšie práce na území Slovenskej republiky, ako to uvádza súd prvej inštancie, nepatriła by mu dávka v nezamestnanosti v S. a zrejme by jeho zárobok bol ešte nižší ako dávka v nezamestnanosti, ktorú momentálne poberá. Otec maloletého mal absolvovať operáciu týkajúcu sa odstránenia kovovej platničky už koncom roka 2018, nie je však jeho vinou, že sa táto operácia do dnešného dňa neuskutočnila. Pokiaľ sa týka jeho zdravotného stavu, jeho subjektívne pocity sú také, že sa cíti nestabilne, nemôže dlhšiu dobu stáť, resp. sedieť, čo ho ovplyvňuje v bežnom živote. Je v jeho prvoradom záujme uhrádzať výživné na maloletého, avšak momentálne je schopný uhrádzať len v sume

60,- Eur mesačne, ale po operácii a následnej rekonvalescencii si chce nájsť prácu a uhrádzať výživné vo vyššej miere. Toho času to však nie je možné zo zdravotných dôvodov. Rovnako súd nemôže otca nútiť, aby vo veku XX rokov žil so svojimi rodičmi v T., keď má priateľku, s ktorou si plánuje založiť rodinu. Ďalej v odvolaní uviedol, že v minulosti mal snahu prispievať i na kúpu hračiek a oblečenia pre maloletého, avšak matka tieto vecné dary odmietala a otcovi vracala naspäť. Rovnako mal snahu realizovať styk s maloletým, matka mu to však neumožnila a diskutovala s otcom len cez okno bytového domu na prízemí. Uviedol, že rovnako by malo byť v záujme matky, aby si našla vhodné zamestnanie a mala viac finančných prostriedkov na uspokojenie potrieb maloletého, nakoľko je nezamestnaná od 30. 10. 2018. V ďalšom obsahu odvolania poukázal na jednotlivé platby, ktorými v rôznych výškach počas roka 2017, 2018 a 2019 prispieval na maloletého výživným a uviedol, že súdom určené výživné v sume 180,- Eur nebude otec maloletého schopný uhrádzať na základe ním v odvolaní uvedených dôvodov, ako aj preto, že sú už voči nemu vedené exekúcie, ktoré súvisia rovnako s jeho zdravotným stavom a poskytovaním zdravotnej starostlivosti nad rámec hradený zdravotnou poisťovňou. Došlo teda k objektívnemu zvýšeniu výdavkov otca maloletého v dôsledku jeho zdravotných problémov a možnosť jeho uplatnenia na trhu práce je toho času v S. nulová. Vzhľadom na skutočnosť, že otec nemá dostatok finančných prostriedkov na úhradu výživného na maloletého v sume 180,- Eur mesačne, navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Lučenec zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu otca sa písomným podaním vyjadrila matka maloletého dieťaťa, ktorá uviedla, že s odvolaním otca nesúhlasí, má za to, že odvolanie a skutočnosti v ňom uvádzané sú účelové v snahe otca neplniť si zákonnú vyživovaciu povinnosť. Otec si neplnil vyživovaciu povinnosť ani v čase, keď bol zamestnaný. Za posledný mesiac uhradil výživné iba vo výške 60,- Eur, pričom predchádzajúce obdobie si plnil vyživovaciu povinnosť iba vo výške 50,- Eur mesačne, a to od mesiaca august 2017, vtedy uhradil 80,- Eur mesačne. V septembri, októbri 2017 neuhradil žiadne výživné a od mesiaca november 2017 iba vo výške 50,- Eur mesačne. Navyše, tento neuhradil do dnešného dňa ani zameškané výživné vo výške 2.520,- Eur, na ktoré otca zaviazal Okresný súd Lučenec v rozsudku zo dňa 17. 01. 2017. Otec si tak svoju vyživovaciu povinnosť neplnil už predtým, teda v čase, keď bol riadne zamestnaný. V súčasnosti jeho zameškané výživné činí sumu cca 5.000,- Eur a svoju vyživovaciu povinnosť si i naďalej neplní. Matka sa sama stará o maloleté dieťa, otec o toto nemá záujem, nestretáva sa s ním, nekontaktuje ho, neprispieva ani žiadnym vecným plnením. Matka bola na rodičovskej dovolenke do mesiaca október 2018, pričom poberala rodičovský príspevok vo výške 214,70 Eur mesačne a od októbra 2018 do súčasnosti je nezamestnaná, vykonáva len prácu na dohodu, kde jej mesačný príjem je cca 50,- Eur mesačne. Snaží sa žiť z úspor a aktívne si hľadá zamestnanie. Žije s maloletým synom v nájomnom byte. Zvýraznila, že vyživovacia povinnosť rodiča k deťom je prvoradá a má prednosť pred ostatnými výdavkami povinného rodiča. Nájomné vo výške 500,- Eur mesačne, ktoré otec tvrdil a dokladoval v konaní pred súdom, nemá mať prednosť pred vyživovacou povinnosťou. Pokiaľ ide o lekárske správy otca a podľa neho zlý zdravotný stav, tu je zrejme, že otec už v mesiaci máj 2018 bol bez ťažkostí a mal nariadené barlu nepoužívať. Z dokumentácie nevyplýva žiadny doklad o tom, že by otec nemohol pracovať. Vyberanie kovu nie je vylučujúce vykonávať prácu, hoci aj niekde pri telefóne. V ďalšom obsahu vyjadrenia matka maloletého dieťaťa poukázala na rôzne rozhodnutia súdov vyšších inštancií a judikatúru k predmetnej veci a uviedla, že i s poukazom na uvedené odvolanie otca nepovažuje za dôvodné. Navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

5. K odvolaniu otca maloletého sa dňa 27. 05. 2019 vyjadril Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny A., ktorý uviedol, že trvá na svojej výpovedi na súdnom pojednávaní, ako aj na všetkých svojich písomných vyjadreniach. Navrhol o odvolaní otca rozhodnúť s prihliadnutím na najlepší záujem maloletého dieťaťa. Iné Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny A. neuviedol, nevyjadril sa akým spôsobom navrhuje, aby odvolací súd rozhodol.

6. K vyjadreniu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny A. sa vyjadrila matka maloletého, ktorá uviedla, že v celom rozsahu trvá na svojich doterajších vyjadreniach a stotožňuje s predmetným rozsudkom Okresného súdu Lučenec, ako aj s vyjadrením Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny A.. Rozsudok okresného súdu opätovne navrhla potvrdiť.

7. K vyjadreniu matky maloletého a k vyjadreniu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny A. - kolízneho opatrovníka sa otec maloletého dieťaťa vyjadril písomným podaním zo dňa 20. 06. 2019 (súdu doručeným dňa 01. 07. 2019). Uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením matky ohľadom neplnenia si

vyživovacej povinnosti. K odvolaniu otec maloletého priložil jednotlivé poštové poukazy adresované matke, z ktorých je jednoznačne preukázaný záver, že svoju vyživovaciu povinnosť si plnil podľa svojich finančných možností a majetkových pomerov. Nebolo a v súčasnosti nie je ani jeho zámerom vyhýbať sa úhrade výživného, ale je v jeho možnostiach na uvedené prispievať len sumou 60,- Eur mesačne. Bolo v snahe otca maloletého okrem výživného poskytnúť aj plnenie vo forme oblečenia, hračiek a iných potrieb pre maloletého, avšak matka tieto uvedené odmieta. Rovnako sa otec maloletého dožadoval styku s maloletým a písal matke listy, avšak bezúspešne. Tiež sa nezakladajú na pravde tvrdenia matky súvisiace s tým, že otec žiadnym spôsobom nepreukázal, že bol jeho pracovný pomer skončený. Na pojednávaní otec krátkou cestou súdu doručil (a rovnako matke maloletého) ukončenie pracovného pomeru z toho dôvodu, že zamestnávateľ sa zrušil príkazom. Výpovedná doba a aj pracovný pomer skončil dňa 04. 10. 2017, teda nie z vlastnej iniciatívy, ani nie z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny. Je pravda, že v žiadnej z lekárskejších správ nebolo uvedené, že otec maloletého nemôže pracovať, avšak viackrát bolo konštatované, že s tak vážnymi zdravotnými problémami nebolo pre žiadneho zamestnávateľa výhodné ho zamestnať, nakoľko v S. je bežnou praxou požadovať od uchádzača o zamestnanie zdravotnú dokumentáciu. Otec dal do pozornosti súdu, že v súčasnosti už absolvoval operáciu, momentálne má ešte bolesti a čakajú ho rehabilitácie, ale po rekonvalescencii má záujem viesť riadny život, nájsť si vhodnú prácu a uhrádzať výživné na maloletého vo vyššej miere než toho času uhrádza. Keďže sa otec ocitol nie vlastným pričinením z vážnych zdravotných problémov v situácii, v ktorej nie je schopný uhrádzať výživné vo výške 180,- Eur, navrhol opätovne, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Lučenec zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

8. K vyjadreniu otca vyjadrenie zo strany matky podané nebolo.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 65 a § 67 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), pretože ide o konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré možno začať aj bez návrhu a v ktorom odvolací súd nie je viazaný ani rozsahom odvolania, ani odvolacími dôvodmi, a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa ust. § 1 CMP podľa tohto zákona súdy prejednávajú a rozhodujú veci ustanovené v tomto zákone.

11. Podľa ust. § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. V zmysle § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, po oboznámení sa s odvolacími dôvodmi dospel k záveru, že odvolacie námietky otca maloletého nie sú dôvodné a spôsobilé privodiť zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku, stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie.

15. Odvolací súd považoval za správne závery súdu prvej inštancie, vychádzajúce z uplatnenia § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a ustanovenia § 121 CMP.

16. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie správne zaoberal otázkou, či došlo k zmene pomerov a ňou odôvodnenej možnosti zmeniť rozhodnutie o výživnom. Zmena pomerov pritom musí mať charakter podstatnej zmeny okolností, rozhodujúcich pre určenie výživného. Pre záver o existencii takejto zmeny je potrebné zistiť kritériá rozhodujúce pre určenie výživného, a to tak v čase pôvodného rozhodovania,

ako aj v čase rozhodovania o zmene a porovnanie týchto kritérií, ich komplexné zhodnotenie a následne ustálenie, či tieto odôvodňujú záver o zmene pomerov, v akom smere, v akom rozsahu a od ktorého času.

17. Súd prvej inštalácie po vyhodnotení dokazovania dospel k záveru, že v prejednávanej veci o návrhu otca maloletého dieťaťa na zníženie výživného, nedošlo k zmene pomerov na strane otca maloletého dieťaťa, keď konajúci súd prvej inštalácie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zhodnotil situáciu a pomery na strane rodičov maloletého (predovšetkým otca maloletého dieťaťa, keďže konal o návrhu otca maloletého dieťaťa na zníženie výživného) a konštatoval, že nedošlo k zásadnej zmene pomerov na strane otca, nakoľko v čase prvotného rozhodovania o výške výživného (v roku 2017) pracoval ako M., mal uzatvorenú pracovnú zmluvu na dobu neurčitú, avšak od júla 2016 poberal len nemocenské vo výške 560,- Eur mesačne, nakoľko utrpel úraz, v dôsledku ktorého bol práceneschopný a jeho príjem predstavovali dávky nemocenského vo výške 560,- Eur mesačne. Ďalej sa súd prvej inštalácie venoval vyhodnoteniu pomerov na strane otca maloletého dieťaťa v čase aktuálneho rozhodovania o návrhu na zníženie výživného a konštatoval, že v súčasnej dobe je otec maloletého nezamestnaný, nakoľko zamestnávateľ v S. S. bol zrušený príkazom a príjem otca v súčasnosti predstavuje podpora v nezamestnanosti vo výške 22,69 Eur za kalendárny deň, čo pri 30-dňovom kalendárnom mesiaci znamená príjem vo výške 680,70 Eur. Porovnaním uvedeného stavu súd prvej inštalácie konštatoval, že i napriek skutočnosti, že v súčasnosti otec maloletého nepracuje, dosahuje príjem približne v rovnakej výške, ako mal v čase predchádzajúceho rozhodovania. Ďalej súd poukázal na skutočnosť, že pracovný pomer skončil dňa 04. 10. 2017 a otec si nenašiel vhodné zamestnanie od uvedeného dátumu, keď úraz, na ktorý v súčasnosti poukazuje, sa mu stal až vo februári 2018. Súd prvej inštalácie konštatoval, že otec mal tak dosť času na to, aby si na trhu práce v S. našiel vhodné zamestnanie.

18. Odvolací súd uvádza, že porovnaním dosahovaného príjmu v čase prvého rozhodovania o výživnom a v čase rozhodovania o návrhu otca na zníženie výživného možno v zhode so súdom prvej inštalácie konštatovať, že výška dosahovaného príjmu na strane otca je približne rovnaká, či dokonca vyššia, pokiaľ podpora v nezamestnanosti je vo výške 680,70 Eur a v čase poberania nemocenského v čase rozhodovania o výživnom bol príjem z nemocenských dávok vo výške 560,- Eur mesačne. Podstatným rozdielom, na ktorý otec maloletého poukazuje v podanom odvolaní, je tá skutočnosť, že v súčasnosti otec maloletého nemá istotu zamestnania, keď jeho pôvodný zamestnávateľ bol zrušený (príkazom) dňa 04. 10. 2017. Uvedená okolnosť absencie istoty zamestnania však nie je spôsobilým dôvodom pre rozhodnutie o znížení výživného v prejednávanej veci, nakoľko zamestnávateľ otca maloletého bol zrušený už začiatkom októbra 2017, pričom až do rozhodovania súdu o návrhu na zníženie výživného v roku 2019 si otec maloletého dieťaťa nenašiel žiadnu vhodnú prácu, a to ani v S. republike a ani na území Slovenskej republiky a napriek všetkým okolnostiam zotrval v S. a je tam poberateľom podpory v nezamestnanosti vo výške, ktorá sama osebe dovoľuje platiť výživné otcovi maloletého dieťaťa vo výške 180,- Eur, nakoľko i po odčítaní sumy výživného zostáva otcovi maloletého dieťaťa k dispozícii zostatok vyše 400,- Eur mesačne.

19. Prihliadnuc i na úraz, ktorý otec maloletého dieťaťa utrpel, je v tejto súvislosti nutné konštatovať, že tento sa otcovi maloletého stal koncom februára 2018, pričom otec žil od zrušenia svojho pôvodného zamestnávateľa dňa - 04. 10. 2017- v S. po dobu cca 5 mesiacov, nikde nepracoval ani v S. (platil tu však so svojou priateľkou nájomné za 1-izbový byt vo výške 500,- Eur), ani na území Slovenskej republiky, napriek tomu, že mu v tom nebránili žiadne objektívne, či subjektívne okolnosti (napr. zhoršený zdravotný stav), Otec maloletého dieťaťa inú vyživovaciu povinnosť nemá, t. j. maloletý je jeho jediným dieťaťom, výdavky, ktoré v konaní otec maloletého dieťaťa skutočne preukázal, sú výlučne výdavky spojené s nájomným, a to vo výške 500,- Eur mesačne za 1-izbový byt, ktoré nájomné hradí otec maloletého dieťaťa spolu so svojou priateľkou, s ktorou predmetný byt obýva. Zároveň zo zdravotnej dokumentácie predloženej otcem maloletého nevyplýva akékoľvek obmedzenie otca pri výkone práce. I po úhrade výživného len z podpory v nezamestnanosti tak životná úroveň otca maloletého dieťaťa nie je vážne ohrozená, pričom je potrebné mať na zreteli, že dospelý muž vo veku XX rokov, ktorý žije na území S. republiky za účelom dosahovania lepšieho príjmu z pracovnej činnosti, má neporovnateľne širšie spektrum možností ako si zabezpečiť, resp. zvýšiť životnú úroveň, než maloleté dieťa vo veku X rokov, ktoré je v otázke výživy celkom odkázané na svojich rodičov.

20. Matka maloletého dieťaťa pritom plní svoju vyživovaciu povinnosť smerom k maloletému dieťaťu zabezpečovaním osobnej starostlivosti, o maloletého sa stará, zabezpečuje mu bývanie, ako aj všetky jeho základné potreby. Zároveň je možné konštatovať i zmenu pomerov na strane matky maloletého

dieťaťa, do ktorej starostlivosti je maloletý zverený, keď táto v čase posledného rozhodovania poberala rodičovský príspevok vo výške 214,- Eur, pričom v čase rozhodovania o návrhu otca na zníženie výživného matka rodičovský príspevok už nepoberá, je nezamestnaná a jediný jej príjem je príjem z dohody o vykonaní prác, resp. z dohody o pracovnej činnosti, vo výške 50,- Eur mesačne za funkciu C.. Pri takto zhodnotenej skutkovej situácii i odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že na strane otca maloletého dieťaťa nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala rozhodnutie súdu o znížení vyživovacej povinnosti zo 180,- Eur mesačne, keď podľa zistení súdu prvej inštancie a záverov odvolacieho súdu je v možnostiach a schopnostiach otca maloletého dieťaťa i v súčasnosti prispievať na maloletého, ktorý je doposiaľ jeho jediným dieťaťom, výživným vo výške 180,- Eur mesačne. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

21. Odvolací súd preskúmal i výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, nakoľko sa jedná o závislý výrok a dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko uvedené vyplýva z ust. § 52 CMP. Rozsudok súdu prvej inštancie preto odvolací súd potvrdil ako vecne správny i vo výroku o trovách konania (výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku).

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ust. § 57 CMP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, keď nebol v prejednávanej veci dôvod postupovať v zmysle § 55CMP.

23. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).